

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi poli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 fl. 60 kr., za pol leta, 1 fl. 80 kr. za četert leta 90 kr. pošiljane po pošti pa za celo leto 4 fl. 20, za pol leta 2 fl. 20 kr., za četert leta 1 fl. 15 kr. nov. dn.

V Ljubljani v sredo 23. aprila 1862.

Kdaj naj grejo kmetijski gospodarji v London?

Znano je našim bravcom, da 1. majnika se bo začela velika kmetijska in obrtniška razstava v Londonu, kamor bo prišlo iz vseh krajev sveta mnogovrstnih pridelkov in izdelkov na ogled. Trpela bo razstava gotovo to celo leto.

Nek ogersk kmetovavec je vprašal unidan vrednika dunajskega gospodarskega časnika prof. Arnsteina, v vseh tacih rečeh dobro zvedenega moža: kdaj bi bil pravi čas, da gré kmetovavec v London?

Gospod profesor, ki bo sam tudi ud ces. avstrijske komisije v Londonu, mu odgovarja v poslednjem listu takole:

Znano je, da kr. angleška kmetijska družba bo razstavila plemene živine, za katero se bojo premije dobile; začela se bo ta razstava 23. rožnika (junija) in trpela bo najmanj 5 dni. Tudi bo angleška vrtnarska družba napravila razstavo.

Po tem takem najbolje kaže, kdor hoče vse to viditi, da se podá nekoliko dni pred 23. rožnikom v London; najpred vse enmalo povrh ogleda, potem pa ogleda živino, 26. rožnika razstavo vrtnic (rož), 2. julija (malega srpana) splošno razstavo cvetlic, med tem vso drugo kmetijsko in obrtniško blago. Tako bo vse vidil, kar bo za viditi.

Dalje svetuje, naj že pred, kdor misli v London iti, piše ces. avstrijski komisii, koliko hoče za stanovanje in živež na dan dati in jo prositi, naj mu po tej ceni vse to oskrbi. Napis na to komisijo naj se pa v angleškem jeziku tako-le napravi: „*Imperial-Austrian-Commission.*“

6. Onslow Crescent Brompton.

London S. W.

Res vredno bo viditi velikansko razstavo, ki ji ne bo kmali para; kdor ima kakih 5 do 600 gold. na strani, naj potuje tje, — kesal se gotovo ne bo.

Ni treba, da bi se vse sadno drevje cepilo.

Ni prav ne za sadno rejo, da se brez razločka le hvalljene žlahne plemena iz ptujih krajev k nam donašajo. Tako ravnanje bo nam v sadjoreji še dolgo dolgo pravo pot napredka zaveralo. Vsaki kraj in vsaka dežela bi si mogla prizadevati, da si sčasoma iz domačih sadnih plemen iz pešák žlahne sorte brez žlahnjenja in cepljenja sadne drevesa zaredi. Te drevesa naj bi se potem v naši deželi po cepljenji in žlahnjenji obdržale in zaplodile. Po tej poti si bo skrben sadjorejec zaredil čvrstih dreves obilo, ktere, ker so se v deželi izredile, in so gotovo tudi zemlje in podnebja vajene, se dobro bodo sponašale. Take drevesa ne bolehajo, ampak zdrave ostanejo, so močnejše od ptujih in tudi rade rodijo. Če ravno take drevesa niso posebno žlahne, so pa morda vendar za domačo rabo dobre, če ne za družega, saj za sušiti, za jesih ali pa za sadjevec. — Po mojih skušnjah se je večkrat pripetilo, da se je na divjak dostikrat veliko slabeja sorta sadja cepila, kakoršno bi bil divjak sam rodil, če bi se ne bil cepil.

Kdor po moji navadi divjake redí, si priredi dovolj in

lepih drevesc, ktere niso celó nič divjakom podobne, in v 5. ali 6. letu tako velike in močne zrastejo, da so za presajenje dobre. Jez pa drevesca tako-le redim: Jemljem najlepših pešák od najžlahneje sorte; sejem jih prav redko in tudi v prav dobro zemljo (včasih tudi v gnojnik (mistpetelj), kjer se mi tudi neizrečeno dobro ponašajo), in jih pustim na tem mestu do jeseni. Od tukaj presadim drevesca po prvem letu zopet v dobro zemljo, pa spet nekoliko bolj saxe bi, in gleštam jih po navadi dobro. Porok sem ti, dragi sadjorec, da so drevesca v 6 letih, če popred ne, že popolnoma izraščene drevesca. Če si tako nekoliko drevesc si priredil, čakaj, da ti prvi sad obrodijo; če ti morebiti sad ni po volji, ga še zmiraj lahko precepiš in požlahniš. V gnojniku dobijo drevesca neizrečeno veliko korenin. To se pa zato napravi, ker korenike le do gnoja segajo, in se po njem razprostirajo. Kdor si drevesca tako redi, si izredí dreves, ki prehité druge, ki niso v parnikih rastle, v rasti za 2 do 3 leta. Pri meni, kakor sem že omenil, so rastle in kviško hobotale kakor koprivé. Korenike so imele v enem letu že po čevlji dolge, drevesca so bile pa po dva čevlja visoke in blizo korenin po mazincu močne. Na svojem vrtu imam zdaj nekoliko dreves, ktere sem v gnojniku pridelal in v drugo tudi dobro zemljo presadil; tako mi veselo rastejo, da je veselje, nobenega mraza se ne bojé.

Tako piše skušeni in sploh zavoljo svoje velike kmetijske vednosti spoštovani gospod Fischer, fajmošter v Kadnji na Českem. Poskusimo tudi mi; morebiti bomo rekli: Lejte, saj ima mož res prav!

Gospodarske skušnje.

(Nova šega drevesa zalivati). Nek prebrisan Anglež, gospod Carey od sv. Jožefa v Kalifornii v Ameriki, je našel prosto, ne drago in priročno sredstvo sadne drevesa zalivati. On rabi za to le konec stare vrvi (starega štrika) in kako posodo, ktera vodò drži, se vé premajhna ne smé biti. Omenjena posoda se z vodo nalije in pod drevó postavi, ktero se ima zalivati. Drevo se s to vrjo dvakrat blizo tal, in sicer nekoliko nižje kakor je posode otor, in oba konca vrvi se v posodo deneta. Po tej napravi vleče vrv kakor sésavnik vodo iz posode, in jo počasi na drevesne korenike oceja. Se vé da se posoda večkrat z vodo zaliti mora. Tako zalivanih dreves se mrčesi ne lotijo, ktere radi drevesno skorjo grizejo in drevo poškodujejo.

Toliko hvaljeni Korneuburški redivni prah za živino: kaj je in koliko je prav za prav vreden?

Kupite! kupite „Korneuburger Vieh-, Nähr- und Heilpulver!“ Tako se trobi po celem svetu v vseh časnikih, — dober je za vse, pomaga vsem, — mi pa dostavimo: največ pa tistemu, ki ga prodaja.

C. kr. gospodarsko česko društvo je to skrivnostno štupo preiskavati dalo, in našlo se je v nji, da obstoji iz